

Habib İ Neccar Dağında Gezi 1

– KOCAMANOĞLU · 08 Şubat 2014

Gezi olayımız Hacıpaşa'lı Ahmet Beyle tanışmamla başladı. Geleneksel olarak her yıl mayıs ayında yaptığımız fakir öğrenciler yararına düzenlediğimiz kermeste gönüllü olarak çalışıyordum.

Antakya'ya geldiğime iki yıl olmuştu. Bir yıl önce emekli olmuş ve yılbaşında Serbest Muhasebe Büromu yeniden açmıştım.

Ahmet Bey; nazikliği, yakışıklılığı ve beyefendiliği üzerinde biriydi. Kendinden emin, hayatla barışık, gözlerinden tecrübe akan bir görüntü sergiliyordu. İlk defa karşılaşıyordum. On yedi yılını Libya'da ve iki yılını da Rusya'da bir Türk firmasının tercümanlık ve şantiye şefliği yaparak geçirmiş biriydi.

Hayat arkadaşı ile masalarımızdan birini şereflelendirdiler. Et döner ve ayran ikram etmiştim. Ayrılmadan önce de bir kartvizitimi uzatmıştım. O da bana kendini kartını uzatmıştı. "Segâh Tercüme Bürosu - Arapça Yeminli Tercüman" yazıyordu. Önce şaşırmış ve sonra da almıştı.

Aradan bir iki hafta sonraydı, bürosunda ziyaretine gittim. Tanıştık, sohbet ettik. Görüşlerimiz ve frekanslarımız birbirine yakındı. "Habib-i Neccar dağına yürüyüşe çıktığını, geziye çıkıp çıkmayacağımı" sordu. Gönül rahatlığıyla "gelebilirim," dedim.

Her çarşamba ve cumartesi günleri haftada iki gün, minarelerden sabah ezanları okunurken gezilere başlıyorduk sabahın sessizliği ve sakinliği içinde...

Uzun yıllar sigara içmiş ama ani bir kararla sigarayı bırakmış biriydi. 4x4 aracı evin avlusunda yatarken o, hafta da beş gün işine de yaz-kış yürüyerek gidip geliyordu.

O işi çözmüştü. Yürümenin insan sağlığına ne kadar faydalı olduğunu...

Eski devlet hastanesi yanına aracımızı park ediyor, yeni çevre yolu olan, İzmir caddesinden yürüyüşe başlıyorduk. Yürüyüş ilk ve dik rampa ile başlıyordu. Belediyenin düzenleyip tanzim ettiği ahşap mesire yerlerinin arasında, çam ağaçları altında dikine yürüyorduk.

İlk dinlenme yerimiz son mesire yeri idi. Sahibi Yasin Habibi Neccar'ın makamının eteğinde üç dakika dinlenme ve Antakya'yı seyirden sonra aralıklı çam ağaçları altından dikine yürüyüş devam ediyordu.

En tepeye çıkıyor, tepelerin ardından Antakya Kalesine çıkan yoldan giderek tekrar ormanın içine dalıyorduk. Kuş civıltıları altında, sohbet ederek on kilometreye varan yolun nasıl bittiğini farkına

varmadan Bağrıyanık Mahallesinden, Memeli Köprüsünden geçerek aracımıza geçiyorduk.

Ant-070214

...devamı var